

کتابِ هوشع نبی

پیشگفتار

هوشع نبی بعد از عاموس نبی د قلمرو پادشاهی شمالی اسرائیل نبوت موكد، د امزو زمان د سامره هرج-و-مرج بود و مردم د مشكلات كلو گرفتار بود. د شروع امزی كتاب هوشع د امر خداوند قد یگ خاتو د نام جو مرتوی مونه و جو مرتوی فاحشه گری كده قد هوشع بے وفایی موكنه. ای یگ تشبیه بلده بنی اسرائیل آسته، چون خداوند بنی اسرائیل ره بحیث قوم خو انتخاب كده قد ازوا عهد بسته كد، ولے بنی اسرائیل عهد ره باربار میده كد و قد خداوند بے وفایی كده د پرستش بتها روی آورد؛ درست رقمی كه یگ خاتو قد شوی خو بے وفایی مونه و فاحشه گری كده د پیش مردای دیگه موره. آرے، بنی اسرائیل د پیش خدایون بیگنه دعا كد و مطابق راه-و-رسم ملت های گرد-و-بر خو رفتار كد تا حاصلات كلو د دست بیره كه مزد فاحشه گری شی بود. اونا امچنان د غیت جنگ د جای كه توكل خو ره د خدا كنه، بلده كومتك گرفتو د

پیشِ پادشایونِ مَمَلکَتِها رفت. امزی خاطر خُداوندِ قومِ اسرائیلِ ره بارها خاتونِ خُو خِطابِ مُونه و خود خُو ره شُوی، و بارها از فاحِشه‌گری شی توره مُوگه تا واضح کنه که قومِ اسرائیلِ چِیقَسِ بے وَفا بُوْدِه و خُداوندِ چِیقَسِ باوَفا. ای پیغامِ خُداوندِ دَ و سِیلِه هوشِیعِ بَلدِه ازی نَبُودِ که بَنیِ اسرائیلِ ره کامِلاً نَبُودِ کنه، بَلکِه بَلدِه ازی بُوْدِ که اونا توبه کده پَرستِشِ بُتِها ره ایله کنه و پس سُونِ خُداوندِ بییه؛ ای مَوْضوعِ دَ فصلِ آخِرِ امزی کِتَابِ بَطُورِ واضحِ قَابِلِ دِیدِ اَسْتِه.

خاننده‌ها باید مُتَوَجِهِ بَشِه که «اِفرایم» و «اسرائیل» یگ معنیِ مِیدیه و مقصد شی مردُمِ «پادشاهی شمالی اسرائیل» اَسْتِه.

طبقه-بندی مَوْضوعِها

خانوارِ هوشِیعِ یگِ مِثالِ بَلدِه بے وَفاییِ اسرائیلِ

مجازاتِ بخاطرِ بے وَفاییِ (۲:۲)

هوشِیعِ و خاتونِ بے وَفا (۱:۳)

إِدْعَاهَا دَ بِلِه إِسْرَائِيلِ وَ پِيشْوَايُونَ اَزْوَا (١:٤)

قِضَاوَتَ دَ بِلِه إِسْرَائِيلِ (١:٥)

حَاصِلِ إِسْرَائِيلِ كِرْدْبَادِ اَسْتَه (١:٨)

جَزَايِ إِسْرَائِيلِ (١:٩)

مُحَبَّتِ خُدا بِلِدِه إِسْرَائِيلِ (١:١١)

كُناهِ قَوْمِ (١٢:١١)

قَارِ وَ غَضَبِ خُدا دَ بِلِه إِسْرَائِيلِ (١:١٣)

دَعْوَتِ دَ تَوْبِه (١:١٤)

١ ① كَلَامِ خُداوند كه دَ روزای پادشاهی عُزْبَا، يوتام، آحاز و حِزْقِيا
پادشايونِ يهُودَا و دَ روزای پادشاهی يَرْبَعَامِ باچه يوآش پادشاهِ إِسْرَائِيلِ دَ هوشِعَ
باچه بئيري نازل شد، ازی قرار آسته:

خانوارِ هوشع یگ مثال بلده بے وفایی اسرائیل

② اوّلین کلامِ خداوند که د هوشع نازل شد، خداوند د هوشع گفت: ”بورو، بلده خو یگ خاتونِ فاحشه بگیر تا از فاحشه‌گری بلده تو اولاد پیدا کنه، چراکه ای سرزمی قد خداوند بے وفایی کده و بر ملا فاحشه‌گری مونه.“

③ پس او رفته جو مر دُخترِ دبلايم ره گرفت و او شکامتو شده بلده شی یگ باچه زبید.

④ اوخته خداوند د هوشع گفت: ”او ره یزرعیل نام کو، چراکه بعد از یگ زمان کم انتقامِ خونی ره که د یزرعیل ریختنده شده از خانوارِ یهو میگیرم و پادشاهی خانوارِ اسرائیل ره از بین موبرم.“ ⑤ و د امزو روز کمونِ اسرائیل ره د درّه یزرعیل میده مونم.

⑥ جو مر بسم شکامتو شد و یگ دُختر زبید. اوخته خداوند د هوشع گفت: ”او ره «لو-روحامه» نام کو، چراکه ما دیگه د بله خانوارِ اسرائیل رحم نمونم که اونا ره بسم ببخشم.“ ⑦ لیکن ما د بله خانوارِ یهودا رحم نمونم. آرے، اونا د وسیله کمو، شمشیر، جنگ، اسپو و اسپسوارا نجات پیدا نمونه، بلکه ما خداوند، خدای ازوا، اونا ره نجات میدیم.“

⑧ وختیکه جو مړ لو-روحامه ره از شیر جدا کدد، او شکامتو شد و یگ باچه دیگه زبید. ⑨ اوخته خداوند گُفت: ”او ره «لو-عمی» نام کو، چراکه شمو قوم مه نیستید و ما خدای شمو نیستم.

⑩ ولے تعدادِ بنی اسرائیل رقمِ ریگ دریا موشه که نه کس اندازه میتنه و نه حساب؛ و د امزو جای که دزوا گُفته شد، ’شمو قوم مه نیستید، ’ دزوا گُفته موشه، ’ بچکیچای خدای زنده. ’ ⑪ اوخته مردم یهودا و مردم اسرائیل یگجای موشه و بلده خو یگ رهبر تعیین مونه و اونا از زمی باله موشه، چراکه روز یزرعیل، روز بزرگ موشه.

① ۲ برارون خو ره «عمی» بگید و خوارون خو ره «روحامه».

مجازات بخاطرِ بے وفایی

② دعوا کنید، قد آبه خو دعوا کنید،

چراکه او خاتون مه نییه

و ما شوی شی نیستم.

دعوا کنید تا او فاحشه‌گری خو ره از روی خو دور کنه

و زناکاری خو ره از قد پستونای خو؛

اگه نه ما کالای شی ره بر کده او ره لُچ مونم ^③

و او ره رقمِ روزی که تولد شدد جور موکنم.

ما او ره رقمِ بیابو جور کده

دَ زمینِ خشک تبدیل مونم

و از تُشنگی موکشم.

ما دَ بله بچکیچای ازو ام رحم نمونم، ^④

چراکه اونا بچکیچای فاحشه‌گری آسته.

چون آبه ازوا فاحشه‌گری کد؛ ^⑤

خاتونى كه اونا د كوره شى بود، رفتار بے شرمانه كد.

چون او قد خود خو كُفت: 'ما از پُشتِ عاشقايِ خو مورم؛

اونا نان مره، او مره، پاشم مره، كتان مره،

روغون مره و وُچى كدنى مره دز مه ميديه.'

⑥ امزى خاطر ما راه ازو ره قد خارها بند مونم

و د گرد ازو ديوال آباد مونم تا راه خو ره پيدا نته.

⑦ او از دُمبالِ عاشقايِ خو مودوه،

ليكن اونا ره گير نمونه؛

او اونا ره موپاله،

ليكن اونا ره پيدا نميته.

اوخته قد خو موكيه: 'ما باله شده پس د پيش شوى اولنه خو مورم،

چُون اَوْ غَيْتِ از آلی کده بلده مه خوتتر بُود.

⑧ اَوْ نَمِيدَنْسْتِ که ما بُوَدُم

که دَزُو غَلَّه و شراب و روغونِ زَبْتُونِ دَدُم؛

و نُقْرَه و طِلَّایِ ره که ما بلده شی پَرِیمو کَدُم،

اَوْنَا بلده بُتِ بَعْلِ اِسْتِفَادَه شُد.

⑨ امزی خاطر ما غَلَّه خُو ره دَ وخت شی

و شرابِ خُو ره دَ فصل شی پس میگیرم

و پاشم و کتانِ خُو ره که لُچی ازو ره پوشنده،

ازو دُور مُونُم.

⑩ آلی ما شرمگاهِ ازو ره

دَ پیشِ نظرِ عاشُقایِ شی بے پَرده مُونُم

و هیچ کس او ره از دست مه خلاص کده نَمیتنه.

①١ ما تمام خوشی‌های شی ره بند مُونم:

عیدها، ماه‌های نو، روزای آرام

و تمام جشن‌های تعیین شده شی ره.

①٢ ما تاک‌های انگور و درختای انجیر شی ره تباه مُونم،

که او د باره ازوا گفتند:

‘اینمیا مُزد مه آسته

که عاشق‌ای مه دز مه دده.’

ما اونا ره جنگل جور مُونم

و جانورای وحشی اونا ره مُوخوره.

①٣ ما او ره بخاطر روزای که بلده بُت‌های بعل تعیین کد، جزا میدیم،

بخاطرِ روزای که او بلده ازوا بخورِ خوشبوی تقدیم کد

و خود ره قد گوشواره‌ها و دیگه گوش-و-گانه خو آرایش کده

از پُشتِ عاشق‌ای خو رفت

و مَره پُرمُشت کد.

ای ره خُداوند مُوگیه.

”باو جُودِ پگِ کارای شی، اینه، ما او ره مَلَمِ مُونُم“ (۱۴)

و او ره دَ بیابو میرم

و قد ازو تورای دِلشین مُوگیم.

چُون دَ اُونجی ما تاک‌های انگور شی ره دَزُو میدیم (۱۵)

و درّه عَخور ره درگه اُمید جور مُونُم.

دَ اُونجی او رقمِ روزای جوانی خو

و رقمِ روزی که از سرزمینِ مصر بُرو آمد، از آید مُوشه.

۱۶ خُداوند مُوگيه:

”دَ امزُو روز تُو دَز مه مُوگی، ’شُوی مه،‘

و مَره دِیگه ’بعل مه،‘ کُوی نَمونی.

۱۷ چُون ما نامهای بُت‌های بعل ره از دان تُو دُور مُونم

و نامهای ازوا دِیگه گِرفته نَموشه.

۱۸ دَ امزُو روز ما قد بنی اسرائیل و جانورای بیابو، مُرغکوی هوا و

خزنده های زمی

یگ عهد بسته مُونم

و گمو، شمشیر و جنگ ره

از سرزمینِ ازوا گم مُونم

و باعِثْ مُوْثِمَ كِه اُونَا دَ صُلْح-و-اَمْنِيَّتْ خَاو بُوْرَه.

١٩ ما تُوْرَه تا اَبَدَ دَ نَامِ خُوْ مُوْنِم؛

ما تُوْرَه قَدِ عَدَالْتِ وِ اِنصَافِ

و قَدِ مُحَبَّتِ وِ رَحْمَتِ دَ نَامِ خُوْ مُوْنِم.

٢٠ ما تُوْرَه دَ وِفَادَارِي دَ نَامِ خُوْ مُوْنِم

و تُوْ اِقْرَارِ مُوْنِي كِه ما خُداوند اَسْتِم.

٢١ خُداوند مُوْگِيَه:

”دَ اَمْرُو رُوْزِ ما جَوَابِ مِيْدِيْم،

ما دَ دِرْخَاسْتِ اَسْمُوْنَا جَوَابِ مِيْدِيْم

و اُونَا دَ دِرْخَاسْتِ زَمِي جَوَابِ مِيْدِيَه؛

۲۲) و زمی دَ نتیجه غَلَّه و شراب و روغو میدیه

و اونا مُوگیه، 'خدا کِشت مُونه.'

۲۳) ما اسرائیل ره بلده خود خُو دَ زمی کِشت مُونم؛

ما دَ بِلَه «لو-روحامه» رَحِم مُونم

و دَ «لو-عمی» مُوگیم، 'تُو قوم مه آستی؛'

و اونا مُوگیه، 'تُو خدای مو آستی.'

هوشِغ و خاتونِ بے وفا

۳) ۱) خُداوند دَز مه گُفت: "بسم بورُو و خاتونی ره که معشوقه عاشق

خُو و زناکار آسته دوست بَدَن، امو رقم که خُداوند بنی اسرائیل ره دوست
میدنه، باوجودِ که اونا سُون خُدايونِ دیگه رُوی کده و کیکهای کِشمشی ره
که نذر بُت‌ها آسته خوش دَره."

۲) پس او ره د پوزده مِثقال نُقره، یگ و نیم بارِ خَر جو خَرِیدم ۳) و د زُو
 کُفتم: ”تو باید بلده روزای کلو قد ازمه بُمنی؛ تو باید فاحِشه گری نکنی و قد
 مَرَد خاو نَشنی و ما ام قد ازتو خاو نَموشم.“ ۴) چُون ای نُمایانگرِ ازی آسته
 که بنی اسرائیل بلده روزای کلو بَدونِ پادشاه، بَدونِ رهبر، بَدونِ قُرَبانی، بَدونِ
 سَتونِ پَرستِشی و بَدونِ ایفود و بَدونِ بُت‌های مومنه که د خانه پَرستِش موشه.
 ۵) بعد ازو بنی اسرائیل پس مییه و خُداوند، خُداي خُو ره طلب مونه و
 آرزوی پادشاهی داوود ره مونه؛ اَره، روزای مییه که اونا ترس-و-احترامِ
 خُداوند ره د دل‌های خُو جای میدیه و از نیکی شی برخوردار موشه.

إدعاهَا دَ بِلَه إِسْرَائِيلَ وَ پِيشوایونِ ازوا

۱) ۲۴) آی بنی اسرائیل کلام خُداوند ره بَشنَوید، چُون خُداوند د خِلافِ
 باشنده‌های امزی سرزمی ادعا کده مَوگیه:

”دَ سرزمین شُمو نه راستی و وفاداری و جُود دَره

و نه ام شِناختِ خُدا.

مردم قسم موخوره و د قسم خو وفا نمونه؛ ۲

قتل، دزی و زناکاری د اوج خو رسیده

و خونریزی از پشت خونریزی رخ میدیه.

امزی خاطر سرزمین شمو ماتم مونه ۳

و پگ کسای که دز شی زندگی مونه

قد جانورای بیابو و مرغکوی هوا

و حتی ماهیای دریا د حال از بین رفتو یه.

با وجود ازی، هیچ کس نباید قد یگدیگه خو دعوا کنه ۴

و یا دیگه نفر ره ملامت کنه،

چراکه دعوی مه قد شمو آسته، ای پیشوایو!

⑤ شُمُو دَ غَيْتِ رُوزِ مَيْلَخَشِيدِ

و نَبِي اَم قَد شُمُو دَ وختِ شَاو مَيْلَخَشِه

و ما آبه شُمُو، اِسْرَائِيل رِه نَابُود مُونُم.

⑥ قُوم مِه از خَاطِرِ نَاشِنختون مِه نَابُود شُدِه؛

ازي که شُمُو شِنختو رِه رَد کديد

ما ام شُمُو رِه از پيشوا بُودون خُو رَد مُونُم.

و از ي که شُمُو شَرِيعتِ خُدای خُو رِه پُرْمُشت کديد،

ما ام بچکيچای شُمُو رِه پُرْمُشت مُونُم.

⑦ هر چيَقَس که اُونَا کَلو شُد،

اَمُوقَس کَلو اُونَا دَ ضِد مِه گُناه کد؛

پس ما شِکوه-و-بُزرگي ازوا رِه دَ شَرْم-و-رَسوایي تَبديل مُونُم.

۸ اُونَا قُرْبَانِي گُناهِ قَوْمِ مَرِه خوراکِ خُو جور مُونه

و جان‌های ازوا دَ طماعِ گُناهِ قَوْمِ مه آسته.

۹ امزی خاطر چیزی که سرِ قَوْمِ مییه، سرِ پیشوایو ام مییه:

ما اُونَا ره بخاطرِ راه‌ها-و-رفتارهای ازوا جَزَا میدیم

و اُونَا ره دَ سَزایِ اعمالِ ازوا میرسنم.

۱۰ اُونَا مُخوره، مگم سیرِ نَمُوشه؛

اُونَا فاحشه‌گری مُونه، مگم تعدادِ ازوا کَلو نَمُوشه.

چراکه اُونَا خُداوند ره ایله کده

تا خودون ره وَقْفِ ۱۱ فاحشه‌گری کُنه.

شرابِ کُهنه و نَو عقل ره از بَینِ مُوبره.

١٢ قوم مه قد یگ ٹوٹہ چيو مشورہ مونه

و تياقِ پالگری ازوا بلده ازوا هدايت ميديه.

چراکه روح فاحشه گری اونا ره گمراه کده

و اونا فاحشه گری کده از خدای خو رُوی گردو شُده.

١٣ اونا دَ قیلی های کوهها قربانی مونه

و دَ بله تپهها، دَ تی درختِ بلوط،

درختِ بيد و درختِ پاشه خانه بُخورِ خوشبوی موسوزنه،

چراکه اونا سایه خوب دره.

امزی خاطر دُخترن شُمو فاحشه گری مونه

و بییری گون شُمو مُرتکبِ زنا موشه.

١٤ ما دُخترن شُمو ره وختیکه فاحشه گری مونه

و بیری گون شمو ره غیتیکه زناکاری مونه جزا نمیدیم،

چراکه مردا خودون شی قد فاحشه‌ها ششت-و-برخاست مونه

و قد فاحشه‌های بُتخانه قربانی موکنه.

د امزی رقم قومی که فهم ندره تباه موشه.

۱۵) آی اسرائیل، اگرچه تو فاحشه‌گری مونی،

نیل که یهودا گناهکار شنه.

د عبادتگاهِ جَلْجَالِ نرَوید،

د بیت-آون بر نشنید

و قسم خورده نگید، 'قسم د خدای زنده.'

۱۶) رقمیکه جونه‌گاو سرکش آسته،

اسرائیل ام امو رقم سرکش آسته.

پس آیا خداوند می‌تانه

اونا ره رقم باره‌ها دَ علفچرهای کته بچرنه؟

۱۷) افرایم قد بُت‌ها یگجای شُده؛

اُو ره تنها بیلید.

۱۸) وختیکه شرابخوری ازوا خلاص شُد،

اونا زناکاری ره شروع مونه؛

حُکمرانای ازوا راه‌های شرم‌آور ره کلو خوش دَره.

۱۹) باد اونا ره دَ بال‌های خُو پیچنده موبره

و اونا از قُربانای خُو شرمنده موشه.

قَضاوت دَ بِلِه اِسرائیل

۵ ① آی پیشوایو، ای ره بَشَنوید!

آی خانوارِ اسرائیل، تَوَجِّه کنید!

آی خانوارِ پادشاه، گوش کنید!

چُون قِضاوَت دَ بِلَه شُمو اَمَدَنی آسته؛

چراکه شُمو دَ مِصفه رقمِ یگِ دام بُودید

و دَ بِلَه کوهِ تابور رقمِ یگِ جالِ اوار شُدِه.

② یاغیا دَ کُشتارِ غَرَق آسته؛

ما پگِ ازوا ره اِصلاحِ مُونم.

③ ما اِفرایم ره مِینَخْشُم،

آرے، اسرائیل از نظر مه تاشه نییه؛

چراکه فعلاً آی اِفرایم، تُو مُرتکبِ فاحشه‌گری شُدے،

آرے، اسرائیل نجس شدہ.

④ اعمالِ ازوا اونا رہ نمیلہ کہ پس سون خدای خو بیہ،

چون روح فاحشہ گری د وجودِ ازوا آستہ

و اونا خداوند رہ نمینخشہ.

⑤ غرورِ اسرائیل د خلافِ ازو شاہدی میدیہ؛

اسرائیل، یعنی افرایم بخاطر گناہ خو میلخشہ

و یھودا ام قد ازوا قتی میلخشہ.

⑥ اونا رمہا و گلہهای خو رہ موبرہ

تا رضایتِ خداوند رہ بطلبہ،

لیکن حاصل کده نمیتنہ؛

چون او خود رہ ازوا دور گرفتہ.

۷ اونا قد خُداوند خاینانه رفتار کده،

چون اولادای حرامزاده د دنیا اُورده.

پس آلی جشنِ ماهِ نوِ ازوا

اونا ره قد زمینای ازوا قتی قُورت مونه.

۸ شیپور ره د جبعه د صدا بیرید

و شیپورِ زنگِ خطر ره د رame.

د بیت-آون چیغ-و-شور کنید؛

پُشت خور ره توخ گو، ای بنیامین!

۹ افرایم د روزِ جزا یگ بیرنه موشه.

ما د مینکل طایفه‌های اسرائیل

چیزی ره اعلان مونم که حتماً واقع موشه.

١٠ رهبرای یهودا رقم کسای شده

که سنگ-ایشته پلوانهای زمی ره تغییر میدیه.

پس ما غَضَبْ خُو ره دَ بِلَه ازوا

رقم آو میریزنم.

١١ افرایم مَوْرِدِ ظُلْم-و-سِتْم قرار میگیره،

آرے، دَ وختِ قِضَاوَتِ جَوَجُو مُوشه،

چراکه او تصمیم گرفت که از پشتِ بُت‌ها بوره.

١٢ امزی خاطر ما بلده افرایم رقم کویه آستم

و بلده خانوارِ یهودا رقم پوسیدگی.

١٣ امی که افرایم ناجوری خُو ره دید

و يَهُودَا زَخْمِ خُو رِه،

إفرايم دَ آشور رفت

و بَلَدِه طَلَبِ كَوْمَك دَ پيشِ پادشاهِ بزرگِ شِي نفر رَبي كد.

ليكن اُو شُمورِه شفا دَدِه نَميْتَنِه

و زَخْمِ شُمورِه عِلاجِ نَميْتَنِه.

چراکه ما بَلَدِه إفرايم رَقْمِ شيرِ اسْتَم ﴿١٤﴾

و بَلَدِه خانوارِ يَهُودا رَقْمِ شيرِ غُران.

ما خود مه اونا ره پاره مُونَم و دَ راهِ خُو مورَم؛

ما اونا ره گِرِفْتِه مُورَم و هيچ كس اونا ره خلاص نَميْتَنِه.

ما رَبي شُدِه پس دَ جايِ خُو مورَم ﴿١٥﴾

تا غَيْتِيكِه اونا گُناهِ خُو ره اِقرارِ كُنِه و رُويِ ازمه ره طَلَبِ كُنِه.

أونا دَ وختِ تنگی-و-مُصِیبت از تَى دِل از مه کومک طلب مُونه،

① ۶ و مُوگیه: 'بیبید که پس سُون خُداوند بوری،

چُون اُو پاره کده و اُو مو ره شفا میدیه؛

اُو ضربه زده و اُو شکسته بندی مُونه.

② بعد از دُو روز اُو مو ره زندگی تازه میدیه

و دَ روزِ سِوم مو ره اَرخَلجی مُوکنه

تا مو دَ حُضُورِ اَزو زندگی کُنی.

③ پس بیبید که خُداوند ره بِنخشی

و قد کوششِ سخت دَ شناختِ اَزو اِدامه بدی.

آمدونِ اَزو بَلدِه کومک مو رقمِ واز شُدونِ روز حَتمی آسته؛

اُو رقمِ بارشِ اوّل و بارشِ اَخر

که زمی ره سیرآو مونه د بِلِه مو مییه.

④ آی اِفرایم، ما قد ازتو چیزکار کنم؟

آی یهودا، ما قد ازتو چیزکار کنم؟

چُون مُحَبَّت-و-وفاداری شُمو رقمِ آوره‌ای صُبْح آسته

و رقمِ شبِنمی که دِستی از بَین موره.

⑤ امزی خاطر ما اونا ره دَ وسیله انبیای خُو از تکه-و-پرچه شُدونِ ازوا
باخبر کدم

و دَ وسیله تورای دان خُو کُشتونِ ازوا ره اِعلان کدم؛

و قِضاوت مه مثلِ نُور روشو بُوده.

⑥ چُون ما مُحَبَّت-و-وفاداری میخایم، نه قُربانی؛

و خُدا شناسی ره از قُربانی‌های سوختنی کده کَلوتر خوش دَرَم.

٧) لیکن اونا عهد ره میده کد، امو رقم که اونا عهد ره د شار آدم میده
کد

و د اونیجی قد ازمه خاینانه رفتار کد.

٨) جلعاد شار گناهکارا آسته،

شار خونریزا.

٩) امو رقم که راهزنا د کمین مردم میشینه،

امو رقم پیشوایو ام راهزن آسته؛

اونا د راه شکیم کشتار مونه

و مرتکب جنایتهای تکانهنده موشه.

١٠) ما د خانوار اسرائیل یگ چیز وحشتناک ره دیدیم؛

فاحشه‌گری افرایم د اونیجی آسته؛ ارے، اسرائیل نجس شده.

۱۱) آی یهُودا، بلده ازتو ام وختِ قضاوت تعیین شده.

۱) هر وختیکه ما میخایم خوشبختی‌های قوم خور ره پس بیرم،

هر وختیکه ما میخایم اسرائیل ره شفا بدیم،

گناه‌های افرایم

و اعمال شیریرانه سامره دیگه ام برملا موشه؛

چراکه اونا فریبکاری مونه،

دزای شی د خانه‌ها در مییه

و راهزنای شی غارت مکنه.

۲) و اونا د دل‌های خور فکر نمونه

که ما پگ شرارت‌های ازوا ره د یاد خور میگیرم.

آلی اعمال ازوا اونا ره گردگیره کده

و اُونَا دَ پِيشِ نَظَرِ مِه اَسْتِه.

اُونَا پادشاه ره دَ وَسِيْلَه شَرارَتِ خُو ③

و رهبرا ره دَ وَسِيْلَه دروغ‌های خُو خوش مُونه.

اُونَا پگ شی زناکارا اَسْتِه؛ ④

اُونَا رَقْمِ تَنُورِ داغِ اَسْتِه

که نانباي از شِرَخْتونِ خَمِيَرِ تا رَسِيْدونِ شِي

ضُرُورَتِ نَدْرِه که اَتِشِ ره شورِ بَدِيَه.

دَ رُوزِ جِشَنِ پادشاهِ ازوا ⑤

کُتِه کَلونا از گرمي شرابِ ناجورِ مُوشه؛

و پادشاه ام دِسْتِ خُو ره دِرَازِ کَدِه قَدِ امزُو رِيشَخَنْدِگِرا يِگ

جای مُوشه.

٦ دلهای ریشخندگرا رقمِ تنورِ آلی آسته

و د شِکارِ خو نزدیک موشه.

تمامِ شاو قار-و-غَضَبِ ازوا آرام آرام موسوزه

و د غیتِ صُبحِ رقمِ اَلَنگِه آتشِ دَرِ میگیره.

٧ پگِ کته کلونا رقمِ تنورِ داغ آسته

و اونا رهبرایِ خو ره قُورت مونه.

تمامِ پادشایونِ ازوا سرنگون شُده

و هیچ کُدمِ ازوا از مه کومک طلب نمونه.

٨ افرایم خود ره قد قومهایِ دیگه گت مونه؛

افرایم نانِ رُویِ تاوه آسته که چپه رُوی نَشده.

بیگنه گو قوتِ ازو ره مَوخوره، ۹

لیکن او نمیدنه.

سفیدی د مویای سرِ ازو تیت شده،

لیکن او نمیدنه.

غرورِ اسرائیل د خلافِ ازو شاهدی میدیه؛ ۱۰

ولے او پس سون خداوند، خدای خو نمیه

و باوجودِ پگِ امزی چیزا اونا طلبگارِ ازو نموشه.

افرایم رقمِ یگِ کوتر ۱۱

نادو و بے عقل شده؛

مصر ره بلده کومک کوی مونه

و د پیشِ آشور کومک گرفتو موره.

دَ حَالِيكِه اُونَا موره ما تور خُو ره دَ بَلِه ازوا مِيندَزَم ١٢

و اُونَا ره رَقْمِ مُرْغَكُوِي هَوَا تاه مُوْنَم

و اُونَا ره مُطَابِقِ خَبْرِي كه دَ جَمَاعَتِ ازوا رَسِيْدِه، اِصْلَاحِ مُوْنَم.

وای دَ حَالِ ازوا، چُون اُونَا از مه رُوِي گَرْدُو شُدِه! ١٣

نابُودِي نَصِيْبِ ازوا شُنِه، چُون اُونَا دَ ضِدِ مه شُورِش كَدِه!

ما ميخايِم اُونَا ره نِجَاتِ بَدِيْم،

وَلِ اُونَا دَ ضِدِ مه دَرُوعِ كُفْتِه موره.

اُونَا از دِلِ خُو دَ پِيْشِ مه فَرِيَادِ نَمُونِه، ١٤

بَلَكِه دَ بَلِه جَاگَهْهَای خُو نَالِه مُوْنِه؛

اُونَا بَلْدِه غَلَّه و شرابِ خُودُونِ ره زَخْمِي كَدِه از خُدَايُونِ بِيْگَنِه كُومَكِ

طَلَبِ مُوْنِه،

ولے از مه رُوی میگردنه.

ای ما بُودُم که بازوهای ازوا ره تعلیم دَدُم و تقویت کَدُم، ^{۱۵}

ولے اونا دَ ضد مه نقشه شربیرانه کشید.

اونا بلده کومک هر سُو رُوی مونه، مگم نه سُون خُدای مُتعال؛ ^{۱۶}

اونا رقم یگ کمون ناقص شده.

رهبرای ازوا بخاطر زبون بد خُو

دَ وسیله شمشیر کُشته شده موفته.

امزی خاطر اونا دَ سرزمین مصر ریشخند موشه.

حاصِلِ إِسْرَائِيلِ گِرْدَبَادِ اَسْتَه

شیپور ره دَ دان خُو بیلید! ^۱ ۸

دُشْمو رِقْمِ بُرْجِجِ اَلِّي دَ بِلِهْ خَانِهْ خُداوندِ مِييه،

چراکه اونا عهد مَرِه مَيده كده

و از شريعت مه سرپيچي كده.

٢ اسرائیل دَ پيش مه فرياد كده مَوگيه،

‘اَي خُداي مو، مو تُو ره مِينَخشي!’

٣ ليکن اسرائيل نيكي ره ايله كده؛

پس دُشْمو او ره دُمبال مونه.

٤ اونا پادشايو ره تعيين كد، ليکن بَدُونِ تاييدِ ازمه؛

اونا رهبرا ره مُقَرَر كد، ليکن بَدُونِ موافقتِ ازمه.

اونا قد نُقره و طِلّايِ خُو بَلدِهْ خُو بُتْها جور كد

تا باعثِ نابودي ازوا شنه.

⑤ آی سامره، بُتِ گوسله تُو رد شُده.

آتِشِ غَضَبِ مه دَ خِلافِ باشنده‌های تُو در گِرِفته.

تا کي اونا نَمِيتنه از گُناه پاک شُنه؟

⑥ اَمُو بُتِ کارِ اِسْرائيل اَسْتِه،

يگ صَنعتگر اُو ره جور کده؛

اُو خُدا نِبيّه.

پس گوسله سامره

تِکه-و-پرچه مُوشه.

⑦ چُون اونا باد کِشت مُونه

و گِردباد دِرو مُوکنه.

نِیچه های غَلّه خوشه ندره

و اونا آرد نمیدیه.

اگه بدیه ام،

بیگنه گو او ره قورت مونه.

Ⓐ اسرائیل قورت شده؛

و آلی اونا د مینکلِ مِلَّتِ ها

رقم ظرفای بے ارزش آسته.

Ⓓ چراکه اونا د آشور رفته

رقم خَرِ وَحْشِی که تنها و سرگردو بشه؛

آره، افرایم عاشقا ره کِرا کده.

Ⓙ اگرچه اونا عاشقا ره از مینکلِ مِلَّتِ ها کِرا مونه،

ما د زودی اونا ره یگجای جَمِ مُونُم.

اوخته اونا دَ زيرِ بارِ ظلمِ پادشاهِ قوی

خَم شُدِه موره.

❶ وختی افرایم قربانگاه های کلو بلده تقدیم کدون قربانی گناه جور کد،

امو قربانگاه باعث شد که اونا گناه کنه.

❷ اگرچه ما بلده ازوا چیزای کلو از شریعت خو نوشته کدم،

لیکن اونا امو نوشته ها ره رقم یگ چیز عجیب-و-غریب حساب کد.

❸ اگرچه اونا قربانی های مورد پسند مَره تقدیم مونه

و گوشت شی ره مُوخوره،

لیکن ما اونا ره قبول نمونم.

اینه، ما شرارت ازوا ره د یاد خو میرم

و اونا ره بخاطرِ گناه‌های ازوا جزا میدیم

و اونا پس دَ مصر موره.

۱۲ اسرائیل خالقِ خُو ره پُرُمشت کده

و قصرها آباد کده؛

یهودا ام شارای دیوالدارِ کلو جور کده،

لیکن ما یگ آتش ره دَ بله شارای شی ریی مُونم

و او قلعه‌های مُستحکم شی ره قُورت مونه.“

جزای اسرائیل

۹ ① ای اسرائیل، خوشحالی نکو

و رقمِ دیگه ملّت‌ها پُر از خوشی نبش.

چُون تُو فَاحِشَه‌گَرِی کَدَه از خُدای خُو دُور شُدِے .

تُو مُزِدِ فَاحِشَه‌گَرِی رِه دَ هِر خَرْمُوجای خُوش دَری .

② خَرْمُوجای‌ها و چَرخُشت‌های اَنگُور دِیگَه دَزوا خُوراک نَمیدیه

و شِیره اَنگُور دَ رُوی ازوا خُشک شُدِه .

③ اُونَا دَ سِرزَمین خُداوند باقی نَمُومَنه ،

بَلکِه اِفرایم پَس دَ مِصر موره

و دَ آشُور خُوراکِ ناپاک مُوخورِه .

④ اُونَا هَدیه‌های وُچی کَدنی شَرابِ اَنگُور دَ خُداوند شیو نَمُونه

و قُربانی‌های ازوا اُو رِه خُوش نَمُوکَنه .

قُربانی‌های ازوا رَقمِ نَانِ ماتَم‌گِیرا اَسْتِه

و هِر کَسی کِه ازوا بُخورِه نَجِس مُوشِه ،

چُونِ نَانَ اَزُوا بَلَدِه رَفَعِ كُشَنَكِي اَزُوا اَسْتِه

و دَ خَانِه خُداوند اُورده نَمُوشِه.

پس شُمو دَ روزای جشن‌های تعیین شده ⑤

و دَ روزای عیده‌های خُداوند چیز کار مُونید؟

چُونِ حَتَا اِگِه اُونَا اَز نَابُودِي دُوتا كُنِه، ⑥

مَرْدُمِ مِصرِ اُونَا رِه جَمِ مُونِه

و دَ مِمْفِيسِ اُونَا رِه دَفنِ مُوکُنِه.

خزانه‌های با آرزیشِ نُقرِه ازوا رِه بُوته‌های سوزَنَكِ مُوپوشَنِه

و دَ خِيمِه‌های ازوا که یگِ وختِ زَنَدِگِي مُوکدِ بُوته‌های خَارِ بُرِ

مُوشِه.

روزای حساب-و-کتاب اَمَدِه ⑦

و روزای جَزَا رَسیده؛

إسرائیل ای ره بَدَنه!

نَبی لَوْدَه گفته شد

و مردِ صَاحِبِ رُوح، دیونه،

فقط بخاطرِ شرارتِ غَدَر تُو

و کینه کلوی تُو.

نَبی از طرفِ خُدای مه دَ اِفرایم پیره‌دار آسته، ^۸

ولے دامِ شِکارچی دَ تمامِ راه‌های شی وجودِ دَره،

حتی دَ خانِه خُدای شی قد ازو دُشمنی موشه.

اونا رقمِ روزای که مردُم دَ جِبعه فاسِد بُود ^۹

دَ فِسادِ غَرَقِ آسته؛

اَوْ شَرَارَتِ اَزْوَا رِه دَ يَاد خُو مِيرِه

و اُونَا رِه بَخَاطِرِ كُناهِ هَاي اَزْوَا جَزَا مِيدِيه.

⑩ ” مَا اِسْرَائِيل رِه كِه پِيدَا كُدَم

رَقْمِ اَنگُورِهَاي بُوْد كِه دَ بِيَابُو اَسْتِه.

مَا بَابِه كَلُونَاي شُمُو رِه كِه دِيدَم

رَقْمِ اَنجِيرِ نَوْرَسِيْدِه بُوْد كِه شُرُوعِ فَصْلِ شِي اَسْتِه.

لِيَكِنِ اُونَا دَ پِيَشِ بُتِ بَعْلِ-فِغُورِ رِفْت

و خُودُوْنِ رِه بَلْدِه يِگِ چِيْزِ شَرْمِ اَوْرِ وَ قَفِ كَد

و اُونَا رَقْمِ مَعْشُوقِه خُو نَفْرَتِ اَنگِيْزِ شُد.

⑪ شَانِ-و-شَوَكْتِ اِفْرَايِمِ رَقْمِ يِگِ مُرْغَكِ پَرُوَازِ مُونِه؛

اَز زَبِدُو، شِكَاْمَتُو شُدُو وَ نُطْفِه دَ رَحْمِ قَرَارِ گِرِفْتُو گِپِ-و-گُفْت

نَمُوشَه.

١٢) حتّی اگه اونا بچکيچا ره کته کته،

ما اونا ره بے اولاد مُونم، د اندازه که یگ نفر ام نَمنه.

واقعاً، وای د حال ازوا

غيتيکه ازوا دُور شُئم!

١٣) اِفرایم ره وختيکه ديدم

رقم نهال خُرمَا د زمين خُوب شنده شُدُد،

ليکن آلی اِفرایم بايد بچکيچای خُو ره بُرو اُورده

د دِسْتِ قَاتِلِ بَدِيه.

١٤) آي خُداوند، دزوا بدي؛

دزوا چي ميدي؟

دَزْوَا رَحْمِي بَدِي كِه نُقْصَان مُونِه

و پستونای خُشک-و-بے شیر.

”تمام شرارتِ ازوا از جِلْجَال شروع شد؛ (۱۵)

امزُو خاطر ما دَ اُونجی ازوا بدبُر شُدُم.

پس ما بخاطرِ شرارتِ اعمالِ ازوا

اُونَا ره از خانِه خُو هِي مُونُم.

ما اُونَا ره ديگه دوست نَمِيدَنُم؛

پگِ حُکمرانای ازوا سرکش آسته.

اِفْرَايِم زَدِه شُدِه، (۱۶)

رِبِشِه ازوا خُشک شُدِه

و اُونَا ثَمَر نَمِيدِيه.

حتیٰ اگه اونا بزیه،

ما اولادِ دوست-دشتنی رَحْمِ ازوا ره مُوکشم. ”

⑴ خدای مه اونا ره از حُضُور خُو هَی مونه،

چراکه اونا از آیدِ ازو نَشُد؛

و اونا دَ مینکلِ مِلَّتِ ها سرگردو موشه.

• \ ⑵ اسرائیل یگِ تاکِ پُرثمر بُود

که میوه پَریمو میدد.

هر چیقَس که میوه شی کَلو شُد،

اموقَس قُربانگاه‌های کَلو آباد کد؛

هر اندازه که زمین شی خُوب شُد،

دَ امزُو اندازه ستُون‌های پَرستِشی پُر زَرَق-و-بَرَق جور کد.

دَلِ ازوا پُر از حيله-و-مَكر آسته؛ ②

آلی اونا باید جزای گناه خور ره بنگره.

خُداوند قربانگاه‌های ازوا ره خراب مونه

و ستون‌های پرستشی ازوا ره تکه-و-پرچه موكنه.

چُون فِعلاً اونا موكيه: ③

”مو هيچ پادشاه نَدري،

چراکه از خُداوند ترس نَمُوخوري؛

راستی، پادشاه بلده مو چیز کار میتنه؟“

اونا توره‌های بے فایده موكيه ④

و قَسَم‌های دروغ خورده

عهدها بسته مونه؛

امزی خاطر دادخاهی رقمِ علفهای زاردار

دَ خطهای زمینِ قُلبه شده سر میزنه.

⑤ باشندههای سامره ترس دره

که دَ بُتِ گوسله بیت-آون ضرر نرسه.

ولے وختی مییه که قوم شی بلده ازو ماتم میگیره

و پیشوایونِ بُت-پرست شی بخاطرِ ازو ناله مونه،

بخاطرِ شان-و-شوکت شی که ازو دور شده.

⑥ امو بُتِ دَ آشور دَ عنوانِ تحفه

بلده پادشاهِ بزرگ برده موشه.

إفرایم شرمنده موشه

و اسرائیل از مشوره بُتِ خو رسوا موشه.

پادشاهِ سامره ⑦

رقمِ قفِ سرِ آو نابُودِ مُوشه.

جای‌های بلندِ آون، جای‌های گناهِ اسرائیل ⑧

خرابِ مُوشه.

دَ قُربانگاه‌های ازوا

خار و خاشه مُورویه.

اوخته اونا دَ کوه‌ها مُوگيه، ”موره بپوشنيد!“

و دَ تپه‌ها مُوگيه، ”دَ بله مو کوچ کُنيد!“

”آی اسرائیل، تُو از روزای جبعه گناه کده ربي آستی؛ ⑨

تُو دَ امونجی مندے.

آیا امو شريرو دَ جبعه گرفتارِ جنگِ نموشه؟

١٠ ما هر وختیکه بخایم اونا ره اصلاح مونم؛

ملت ها د خلاف ازوا یگجای موشه

تا اونا ره بخاطر دُو گناه ازوا بسته کده بیره.

١١ افرایم یگ گوسله تربیه شده بود

که خرمو گفتو ره خوش دشت،

وله افسوس مه آمد که د گردون نوربند شی یوغ بیلم؛

لیکن آلی باعث موشم که د گردون افرایم یوغ سوار شنه؛

یهودا باید قلبه کنه

و یعقوب باید قلوخهای زمی ره بلده خو نرم کنه.

١٢ بلده خو عدالت کشت کنید

و رحمت-و-محبت درو کنید؛

و زمينِ ناقله شده ره بلده خو نرم كنيدي،

چون اينمي وخت شي آسته كه خداوند ره طلب كنيدي

تا او بيه و د بله شمو عدالت ببارنه.

شمو شرارت كشت كده (۱۳)

بے انصافی درو كديد

و ثمرِ دروغ ره خوردديد.

ازی كه شمو د تدبيرِ خودون خو

و د تعدادِ كلوی مردای جنگی خو اعتماد كديد،

غوغای جنگ د خلاف قوم شمو باله موشه (۱۴)

و تمام قلعه‌های شمو خراب موشه،

امو رقم كه شلمان بيت-آريل ره د روز جنگ خراب كد

و آبه‌گو قد بچکیچای خُو تکه-و-پرچه شُد.

بیت-ئیل باعث شُد که شُمو مُرتکبِ شرارتِ کُته شُنید، ^(۱۵)

پس دَ دَمِ روز واز شُدو تاج-و-تختِ پادشاهِ اسرائیل کاملاً از بین
موره. ”

مُحَبَّتِ خُدا بِلدِهِ إِسْرَائِيل

”وختیکه اسرائیل بچکیچه بُود، ما اُره رقمِ باچه خُو ^(۱) \ \

دوست دَشْتُم

و باچه خُو ره از مصر کُوی کُدُم.

هر قدر کلوتر اونا ره سُون خُو کُوی کُدُم، ^(۲)

اُمُو قدر کلوتر اونا از مه دُور رفت.

اونا بِلدِه بْت‌های بعل قُرَبانی تقدیم کد

و بَلَدِه بُتْهَای تَرَاش شُدِه بُخُورِ خُوشبُوی دُود کد.

③ ولے ما بُوَدُم که دَ اِفْرَايم راه رفتو ره یاد دَدُم

و اُو ره دَ بَلِه بازُوهای خُو باله کَدُم،

لیکن اُونَا نَفَامید که ما اُونَا ره غَمخوری کَدُم؛

④ ما اُونَا ره قد ریسپونای مِهْرَبانی اِنسان

و بَندهای مُحَبَّت سُون خُو کَش کَدُم؛

ما دَزوا رَقْمِ کَسای بُوَدُم

که یُوغ ره از گردونِ ازوا باله مُونه

و خَم شُدِه دَزوا خُوراک مِیدیه.

⑤ اُونَا دَ سِرزَمینِ مِصرِ پَس نَموره،

ولے پادشاهِ اَشُورِ پادشاهِ ازوا مُوشه،

چراکه اونا از پس اَمَدو سُون ازمه اِنکار کد.

شمشیر دَ شارای ازوا هُجُوم میره ⑥

و پُشت بَندهای درگه های شارای ازوا ره میده مُونه

و اونا نقشه‌های ازوا ره باطل مُونه.

قوم مه تصمِیم گِرِفته که از مه رُوی بگردنه. ⑦

اگرچه اونا ره سُون خُدای مُتعال کُوی مُونه،

لیکن از پگِ ازوا یگ شی ام باله نَمُوشه که بییه.

آی اِفرایم، چطور تُو ره از دِست بَدِیم؟ ⑧

آی اِسرائیل، چطور تُو ره تسلیم کنم؟

چطور میتنم قد از تُو رقمِ آدمه رفتار کنم؟

چطور میتنم که تُو ره رقمِ صَبوئیم جور کنم؟

دَلِ مَه دَ دَرُون مَه مِيتَپَه

و تمام آرامش مَره آتَش كِرِفْتَه.

⑨ ما قارِ شَدِيدِ خُو ره نَمِيرُم

و اِفرایم ره بسم تَباه نَمُونُم،

چُون ما خُدا اَسْتُم، نَه اِنسان،

خُداي مُقَدَّس دَ مینکل شُمُو؛

و ما قد غَضَبِ خُو نَمِيْم.

⑩ اُونَا از پُشتِ خُداوند موره

و اُو رِقْمِ شيرِ غُرِ مِيَزَنَه؛

وختِيكَه اُو غُرِ مِيَزَنَه،

بچكِيچايِ شِي از طَرَفِ غَرَبِ لَرزِيدَه مِيِيَه.

۱۱) اُونَا رَقْمِ مُرْعَكَوْ از مِصْر

و رَقْمِ كَوْتَرَا از سِرزَمِينِ اَشُوْر لِرزِيْدَه مِيِيَه.

مَا اُونَا رَه دَ خَانَه هَايِ از وَا جَايِ-دَ-جَايِ مُوْنُم.

اِي رَه خُداوَنْد مُوْگِيَه.

گُناهِ قَوْمِ

۱۲) اِفْرَايِم مَرَه قَدْ دَرُوْعْهَا مَحَاصِرَه كَدَه

و خَانَوَارِ اِسْرَائِيْلِ قَدْ حِيْلَه-و-مَكْرَ؛

لِيَكِنْ يَهُودَا هَنْوَزْ قَدْ خُدا قَدْ مِيَزْنَه،

قَدْ خُدايِ مُقَدَّسِ كِه وَفَاداَرِ اَسْتَه.

۱۲) اِفْرَايِمِ از پَسِ بَادِ خِيْزِ مُوْنَه

و تمام روز بادِ شرقی ره دُمبال مُوکنه؛

اونا دروغ و ظلم ره کلو مونه؛

قد آشور عهد بسته مونه

و روغو دَ مصر ریی مونه تا دَ پُشتیوانی ازوا بییه.

خداوند دَ خِلافِ یهُودا ام ادعا دَره؛ ②

اُو یَعقُوب ره مُطابِقِ راهای شی دَ سزای شی میرسنه،

اَره، اُو ره دَ مُطابِقِ اعمال شی جزا میدیه.

اُو دَ رَحْمِ آبه خُو از بوربی برار خُو گرفت ③

و دَ حینِ جوانی خُو قد خدا کَش-و-گیر کد.

اُو قد ملایکه کَش-و-گیر کد و زور شد، ④

اُو چخرا کده دَ پیشِ ملایکه عذر-و-زاری کد که اُو ره بَرکت

بديِه؛

خُدا دَ بِيَت-ئِيل دَزُو ظَاهِر شُد

و دَ اُمونجی قَد اَزُو توره گُفت،

خُداوند، خُداي لَشكرها ⑤

كِه دَ نَامِ خُداوند ياد مُوشه.

آلي تُو پَس سُونِ خُداي خُو بِيِه، ⑥

رَحمت و اِنصاف ره دَ جاي بِيِر

و دايِم دَ اُميدِ خُداي خُو بَش.

اِفرايم رِقْمِ سَوداگرای اَسْتِه كِه دَ دِست شَي ترازُوي غَلَط اَسْتِه ⑦

و ظُلم كدو خوش شَي مِيِه؛

۸) اُو مُوْگِیْه: ”ما غَدْر دَوْلَتَمَنْد اَسْتُمْ،

ما صَاحِبِ مال-و-دَوْلَتِ شُدِیم.

دَ تَمَامِ مال-و-دَوْلَتِی کِه حَاصِلِ کَدِیم،

”هیچ خَطای دَز مِه پَیدا نَمُوشِه کِه گُناهِ بَشِه.“

۹) ”ما خُداوند، خُدای تُو اَسْتُمْ

کِه تُو رِه از سِرزَمِینِ مِصرِ بُرُو اُورْدُمْ؛

ما تُو رِه بَسْمِ رِقْمِ رِوزای کِه دَ چَارِ دَوْرِ جَایگاهِ مُقَدَّسِ بُود-و-باشِ
دَشْتِی

دَ خَیمِه‌ها جَای-دَ-جَای مُونْم.

۱۰) ما قَد اَنبِیا توره کُفْتُمْ

و ما رِویاها رِه کَلو کُدْم

و از طریقِ انبیا مثلها گفتیم.

①۱ دَ جِلْعَادِ شَرَارَتِ اَسْتَه،

یقیناً اونا گرفتار چیزای باطل شده؛

دَ جِلْجَالِ اَوْنَا نَرْگَاوْهَا رَهْ قُرْبَانِیْ مُوْنَه

و قُربانگاههای ازوا رقمِ کوڈهای سنگ

دَ بَلَهْ زَمِیْنِیْ قُلْبَهْ شُدَهْ وَجُودِ دَرَه.

①۲ یَعْقُوبُ دَ سِرْزَمِیْنِ اِرَامِ دُوتَا کَد،

دَ اَوْنَجِیْ اِسْرَائِیْلِ بَخَاطِرِ خَاْتُوْ خِدْمَتِ کَد

و بَخَاطِرِ خَاْتُوْ چوپونی کَد.

①۳ خُداوْنِدْ دَ وَسِیْلَهْ یِگِ پِیْغَمْبَرِ اِسْرَائِیْلِ رَهْ اَزْ مِصْرِ بُرُوْ اُورْد

و دَ وَسِیْلَهْ یِگِ پِیْغَمْبَرِ اَزُوْ حِفَاظَتِ شُدْ.

۱۴) اِفرایم خُداوند ره سخت غَضَبناک کده،

پس خُداوند گُناه خُونریزی اَزو ره دَ بِلِه شی میره
و بخاطرِ تحقیر-و-توهین شی سَزای شی ره میدیه.

قار-و-غَضَبِ خُدا دَ بِلِه اِسرائیل

۱۳) ۱) وختیکه اِفرایم توره گُفت، مردُم میلرزید؛

اُو دَ اِسرائیل جایگاهِ بلند دَشت؛

لیکن بخاطرِ پَرستیشِ بعل گُناهکار شد و مُرد.

۲) آلی اونا گُناه کده ربی یه

و از نُقره خُو بُت‌های ریختنده شده بلده خُو جور مُونه،

بُت‌های که مُطابقِ فِکرِ خودونِ ازوا جور مُوشه

و پگ شی کارِ صَنعتگرا آسته.

اونا مُوگیه: ”بلده امزی گوسله ها قُربانی کنید

و امیا ره ماخ کنید.“

امزی خاطر اونا رقمِ غُبارِ صُبح آسته ③

رقمِ شبنمی که دَ زودی از بَین موره،

رقمِ کاهی که از خرموجای تیت مُوشه

و رقمِ دودی که از روزنه بُر مُوشه.

”لیکن ما خداوند، خُدای تُو آستم ④

که تُو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُردُم؛

بغیر از مه نباید خُدای دیگه ره بِنخشی

و سِوای ازمه دیگه نجات دهنده نیسته.

⑤ ما بُودُم که تُو ره دَ بیابو،

دَ زَمینِ خُشکِ غَمخوری کدُم.

⑥ وختیکه اونا ره چَرندُم، سیر شد؛

و غَیتیکه اونا سیر شد، دِلِ ازوا مَغرُور شد؛

و امزی خاطر اونا مَره پُرُمشت کد.

⑦ پس دَ خِلافِ ازوا رِقَمِ شیر مُوشُم

و رِقَمِ پَلَنگِ دَ سِرِ راهِ دَ کَمینِ مِیشینُم

⑧ و رِقَمِ خِرسی که چُوچه‌های شی بُرده شُدِه بَشِه، دَ بِلِه ازوا حَمَلِه مُونُم

و پردِه دِلِ ازوا ره پاره مُوکنُم؛

ما دَ اُونجی رِقَمِ شیر اونا ره قُورت مُونُم

و رَقْمِ حَيَّوَانٍ وَحَشَى أُونَا رِه تِكِه-و-پِرچِه مُوَكْنَم.

٩) آيِ إِسْرَائِيلَ، تُو نَابُود مَوْشَى،

چِرَاكِه تُو دَ ضِدِ اَزْمِه، دَ ضِدِ مَدَدگَار خُو اَسْتَى.

١٠) آلي پادشاهِ تُو كُجَا يِه كِه تُو رِه دَ تَمَامِ شَارَايِ تُو نِجَاتِ بَدِيَه،

و حُكْمَرَانَايِ تُو،

كِه تُو دَ بَارِه اَزْوَا كُفْتَى،

‘دَزْمِه پادشاهِ و حُكْمَرَانَا بَدِي؟’

١١) مَا دَ وَخْتِ قَارِ خُو دَز تُو پادشاهِ دَدَم

و دَ غَيْتِ غَضَبِ خُو اُو رِه كِرِفْتَم.

١٢) شَرَارَتِ إِفْرَايِمِ جَمِ شُدِه

و گناه شی ذخیره شده.

دردها رقم دردهای خاتونی که میزیه د بله ازو مییه، (۱۳)

لیکن او د وخت مناسب

خود ره د جای بر شدون نلغه گو نمیرسنه،

چون او یگ باچه نادو آسته.

آیا اونا ره از چنگ عالم مُرده‌ها بازخرید کنم؟ (۱۴)

آیا اونا ره از مرگ نجات بدیم؟

ای مرگ، بلاهای تو کجا آسته؟

ای عالم مُرده‌ها، تباهی تو کجا یه؟

دلسوزی-و-مهربانی از چیمای مه تاشه شده.

اگرچه او د مینکل نیزار تازه آسته، (۱۵)

لیکن بادِ شرقی میبه،

یگ باد از طرفِ خداوند از بیابو باله موشه

و منبعِ آو ازو ره خشکَلجی مونه

و چشمه ازو خشک موشه.

آرے، خزانه‌های تمام چیزای قیمتی ازو غارت موشه.

سامره سزای گناهِ خو ره مینگره، ^{۱۶}

چراکه او دَ ضِدِ خُدایِ خو شورش کده؛

اونا دَ وسیله شمشیر کشته شده موفته،

نلغه‌گون ازوا لغه-مال موشه

و کوره خاتونوی شکامتوی ازوا پاره موشه.”

دَعْوَتِ دَ تَوْبِه

۱۴ ① آي اسرائیل پس سُون خُدای خُو بیه،

چُون تُو بِخاطرِ گُناهِ خُو لُخشیدے .

② توره‌ها ره قد خُو گِرِفْتَه پس سُون خُداوند بید

و دَزُو بُگید:

”تمام گُناه‌های مو ره بَبَخَش

و عُدْر مو ره از رُوی لُطف قَبُول کُو

و مو ثَمْرِ لَبای خُو ره تَقْدِیم مُونی .

③ آشُور نَمِیْتَنه مو ره نِجات بِدیه

و مو دَ بِلَه اَسپ‌ها سوار نَمُوشی که خود ره نِجات بِدی؛

مو چیزای ره که کارِ دِستای مو آسته،

دیگه نَموگی، 'خُدای مو.'

چُون یَتیما تنها از تُو رَحمت نصیب مُوشه.

خُداوند مُوگیه: "ما سرکشی ازوا ره اصلاح مُونم" ④

و اونا ره بے انتها دوست میدنم،

چُون قار مه از بله ازوا دُور شده.

ما بلده اسرائیل رقمِ شبنم مُوشم ⑤

و او رقمِ گلِ سوسن گلِ مُوکنه

و رقمِ سَر و لبان ریشه‌های خُو ره مُودونه.

شاخچه‌های شی تیت مُوشه، ⑥

نُوربندی شی رقمِ درختِ زَبْتون

و خوشبویی شی رقم سَرَوِ لِبْنانِ مُوشه.

⑦ مردم بسم دَ تی سایه ازو زندگی مونه،

و رقم سابق گندم کشت موكنه.

اونا رقم تاک انگور گل مونه

و آوازه ازوا رقم شراب لِبْنانِ پَخشِ مُوشه.

⑧ ای اِفرایم، ما نمیخایم که تو دیگه قد بُت‌ها سر-و-کار دشته بشی!

ما اَسْتُم که جواب میدیم و نظرِ لُطفِ مُونُم،

ما رقمِ دِرختِ صَنوبرِ تَر-و-تازه اَسْتُم؛

ثمر تو از مه دَ وجود مییه.

⑨ کی دانایی دَره؟ اُو میتنه امی چیزا ره بُفامه؛

کی فامیدگی دَره؟ اُو میتنه دَ امزیا پی بُفته؛

چُون راهای خُداوند راست آسته

و آدمای عادل دَزوا قَدَم مِیَزَنه،

لیکن خطاکارا دَزوا مِیَلَخشه.